

Miljöaktivister har blivit slagpåsar

I helgen sa en manlig bekant när vi diskuterade trafikproblemen i Stockholm: "Det är de där miljömupparnas fel". Nedsättande och hånfullt. Ett vanligt begrepp på miljöpartister idag. Det finns värre uttryck, men jag har funderat mycket på den upprördhet och ibland till och med [hat som många uttrycker mot Miljöpartiet](#). Många politiker, speciellt kvinnliga har vittnat om förföljelser och trakasserier. Både män och kvinnor har av den orsaken lämnat sina uppdrag i politiken. Varför väcker just Miljöpartiet så mycket upprördhet?

Jag kommer ihåg hur många som hetsade mot velourmännen på sjuttioalet. De som ville förändra mansrollen och klädde sig i färgglada mjuka kläder, de hade ofta långt hår och var hemma med sina barn. De ville visa sin kvinnliga och mjuka sida som de sa att *alla* människor skulle tjäna på. De blev utskrattade och inte bara av männen. Omanligt och löjligt! De fick väl knappast några mordhot eftersom de sociala medierna ännu inte fanns och utgjorde heller inget hot mot övriga män, men hånades och föraktades. Även om miljöpartister tycks vara bland de mest utsatta har många kvinnor både i de flesta partier och bland journalister vittnat om trakasserier, som Birgitta Olsson, Birgitta Dahl, Åsa Linderborg och många andra.

Hatet och påhoppet skapar rädsla och även om många hanterar den med stöd av omgivningen och ibland till och med av säkerhetspersonal, så skapar den tystnad och själv censur.

Varför dessa starka reaktioner hos män? Kvinnors krav på jämställdhet och ifrågasättandet av patriarkala mönster är en sak, men personer som är engagerade och mycket kunniga i frågor som rör klimatet tycks väcka en särskild ilska.

Märkligt kan man tycka när varje rapport från olika forskare/myndigheter visar hur allvarligt läget är. De fredliga aktivister som limmade fast sig på motorvägen häromdagen så att en ambulans inte kom fram, väckte ett nationellt ramaskri och skapade hatfulla kommentarer på sociala media. I viss media behandlades de som om de var terrorister. I dagarna startade rättegången. Jag har åkt otaliga gånger på Essingeleden under rusningstid och sett hur ambulanser inte kan komma fram för att alla körfält är igenproppade. Bilarna kan inte köra åt sidan på grund av broräcken. Har aldrig hört någon reaktion på detta.

Eller som [Karin Pettersson skrev i Aftonbladet](#): Det finns ett märkligt glapp mellan det svala engagemanget för klimatfrågan och det brinnande hatet mot klimataktivisterna. Många tillhör kanske klimatförnekarna och blir störda av att få sin världsbild ifrågasatt, andra vill inte få sina värderingar eller sitt bekväma liv ifrågasatt. Visst kan det vara svårt att förändra sina vanor, tänka klimatsmart och avstå från vissa saker man tidigare tagit för givet, men att vissa blir så aggressiva av fakta är märkligt och väcker obehag. När kvinnorna kämpade för rösträtt i början av 1900-talet eller arbetarna för rätten att organisera sig fackligt, mötte de hårt motstånd och repression. Varje positionsförändring kräver sitt attribut, men idag när vår planet står inför så stora hot, blir motståndet mot klimataktivisterna inte bara ett hot mot de enskilda aktivisterna utan mot hela vår planet.

Text: Claudette Skilving

Foto: Anders Löwdin